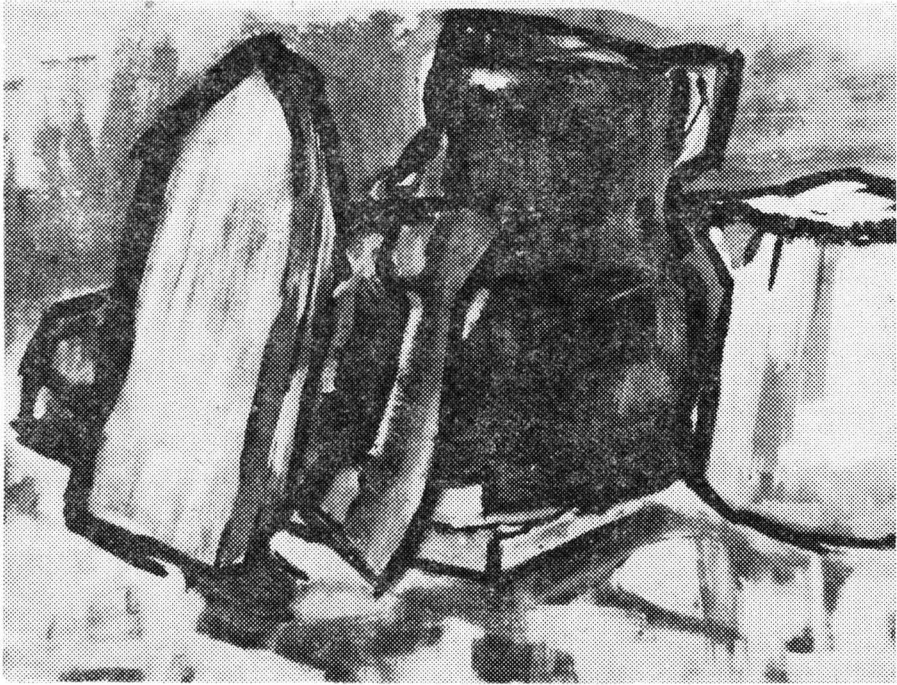

TE adsz szemet a dolgoknak is
tudom
hogy látván lásson
ami földi
vak
s az égi látás
villámló tüzeben
leolvad
mit rád raktunk
a salak
nem szereted az arany köntösöket
a hús gyöngyöt dús brokátruhát
a látók téged mind így tapogatnak
oh boldog vak
ki
nélkülük is lát

SZORONGOK
hogy minden sor hiába
nem tudom úgy
kiáltani neved
hogy fényed süssön
a sebzett világra
s minden élő
találkozzék veled
és elveszthetlek magam is
míg másnak
mutogatlak
mint üdvösség jelét
zord arcod úz
mert negyven éve vársz s csak
megkezdtelek
s bennem töredék a kép

Kondor Béla: Csendélet